

1

Departa de orice regat

Cine-ar fi putut ghici că fusese zână?

Evadase din turn pe fereastră, după ce-și sfâșiasse hainele și-și făcuse o frânghie din ele. Așa coboară zânele meterezele? În afară de o cămașă albă și lungă pe care o furase mai apoi de pe o funie de rufe întinsă în bătaia lunii, nu mai avea nimic pe ea. Alerga pe nisip, în noapte. În ajun, renunțase la toate puterile sale. Acum era o fată ca oricare alta. Ceva mai visătoare, mai zbuciumată și mai frumoasă decât toate fetele de vârsta ei.

Plaja era albă și întinsă. Mai sus se aflau pădurile întunecate, mai jos, talazurile mării, cu spuma lor sclipitoare și, pretutindeni, sunetul valurilor, aerul calduț al nopții mai luminoase decât ziua.

Alerga pe nisipul ud. Picioarele nu i se afundau, ci deseneau la fiecare săritură cercuri de apă și de crabi minusculi. Ajunsese la capătul puterilor. Nu știa cât era ceasul, știa doar că la miezul nopții urma să se sfârșească totul.

El avea să moară.

În ajun, ar fi putut încă să alunece lin pe spumă sau să zboare pe deasupra pădurilor, ca să ajungă mai repede.

În ajun, era zână.

Însă, din această cauză, în ajun n-ar fi avut cum să împărtășească destinul celui pe care-l iubea, să trăiască sau să moară alături de el. Așadar, se lepădase de toate vrăjile. Până și în poveștile străvechi, foarte rar se mai întâmpla așa ceva, ca zânele să renunțe la puterile lor.

În depărtare, lumina vasului-de-foc pălise. Licărea roșiată la capătul unui dig din pietre negre care făcea legătura cu țărmul. Pe vasul acela căptușit cu aramă ardeau trunchiuri întregi de copaci pentru a ademeni vasele altor regate și a le sfărâma de stânci. Acolo îl duseseră să-l căzneasce.

Distanța dintre întinderea de nisip și ochiul roșu al vasului-de-foc părea că nu se mai termină.

Acum alerga de-a lungul apei, cu respirația întretăiată, prinsă la mijloc între plaja înclinată și vântul cald care bătea dinspre mare. Descoperea durerea trupeză, picioarele rănite, răsuflarea tăiată, neputința corpului, condiția umană pe care și-o dorise într-atât. Deși suferea, nu avea niciun regret.

Voia să fie ca el, cu el.

Oare se făcuse miezul nopții? De unde să știe? Privea spre bolta cerească și încerca să-și dea seama cât era ceasul, simțind că legendara punctualitate a zânelor o părăsise deja.

Când ajunse în dreptul primelor stânci, luna se cufundă în mare, lăsând doar niște dăre fosforescente pe cămașa ei furată. Acolo, la capătul digului, lumina răspândită de foc părea mai puternică. Nu mai era mult până la vas. Simțea sub tălpi cum pietrele începeau să fie calde și rotunde. Sărea de pe o stâncă pe alta, asemeni unei pânze de corabie mici și albe care sălta pe grohotișul de pietricele negre, atrasă de strălucirea vasului-de-foc. Câte corăbii din larg nu-și puseseră speranțele în lumina aceea! Și ea spera să-și găsească acolo comoara, adăpostul, viața. Însă, așa cum se întâmplase cu toate corăbiile, suferi la rândul ei un naufragiu.

Se prăbuși în tăcere peste trupul abandonat. El nu mai respira. Avea ochii larg deschiși.

Avea cincisprezece sau șaisprezece ani, ca ea.

Zăcea singur, pe puntea vasului.

— Dragostea mea...

Gemea cu fiecare expirație, căutând cea mai mică licărire în ochii lui. Se lăsa cu toată greutatea peste el. Ținea strâns între palme chipul băiatului. Inima ei peste inima lui, bătând pentru amândoi, măcinată de durere pentru amândoi. Vasul scârțâia la fiecare val, dar nu se clintea.

— Dragostea mea.

Mai avea și altele să-i șoptească la ureche: reproșuri, rugăminți și regrete infinite. Se agăța de umerii lui, îngropându-și chipul în părul său.

Încet-încet, respirația i se domoli. Nu mai vorbea mult. Covorul de cenușă se afla la câțiva metri, dar căldura ajungea până la ei prin puntea acoperită de aramă. Tăcu. Lemnul ars fusese probabil de cedru. Mirosul de tămâie se ridica în noapte. În liniștea aceea, simțea apropierea morții.

Cu o ultimă tresărire, deschise ochii și zări un felinar care se legăna în depărtare, pe stânci. Venea cineva. Se smulse din cumplita îmbrățișare și se rostogoli în întuneric.

Se scurseră câteva minute.

Vărsa lacrimi în tăcere, cu mâinile împreunate, cu ochii la bărbatul care se apropia.

La capătul digului se afla o pasarelă lungă. Vasul era pripnit de un pâlc de stejari trași la rindea și înfiți în mare ca niște coloane. Bătrânul păși pe pasarela care șerpuia printre stâlpi. Făcea totul cu mare încetineală. Trăgea după el o targă pusă pe o sanie de răchită. Targa era folosită de obicei la curățatul cenușii.

Îl privea pe bărbat. Oare el îi ucisese dragostea? Venise după trup?

Merse până în dreptul tânărului, mormăind ceva, ca și cum i-ar fi vorbit. Ghemuită chiar în spatele lui, îl auzi spunând:

— Te duc eu. Nu-ți fie frică.

Umbla să așeze targa lângă trup. Mai murmură ceva :

— Ai s-aștepți pe faleză...

Fata sări fără zgomot și-l doborî pe punte. Iute ca gândul, apucase în cădere toporișca pe care bărbatul o purta la brâu. În clipa când acesta se prăbuși horcăind, ea era deja deasupra lui și-i ținea arma lipită de frunte, gata să-l despice ca pe o nucă.

Bărbatul se uită îngrozit la fată, la chipul ei sălbatic, la mâna delicată care-i ținea tăișul toporiștii între ochi.

— L-ai omorât, zise ea.

Se uită la ea: avea părul și cămașa scorțoase, pline de sare, obrazii și umerii marmorați, roz cu alb. Cine putea fi fata aceea plăpândă, dar de temut, ai cărei genunchi ascuțiți îl țintuiau jos?

— Nu, gemu el, nu l-am omorât.

— Cine l-a omorât?

Vântul aducea înspre ei scânteii sărite din foc.

— Nimeni.

Toporișca se ridică.

— Taâge...

Mâna se opri. Bărbatul continuă:

— Taâge avea poruncă să-l aducă aici și să-l omoare.

— Unde-i Taâge?

— S-a întors la el în mlaștini.

Fata privi trupul aflat de cealaltă parte a saniei. Șopti:

— L-a omorât...

— Nu.

Ridică toporișca foarte sus, deasupra țestei bărbatului.

— Vă jur! strigă el. Nimeni. Nu l-a omorât nimeni.

Fata închise ochii, ca să nu vadă ce avea să facă brațul său, dar bărbatul reuși să rostească la timp:

— Taâge n-a ascultat porunca.

Se opri din nou.

— Nu l-a omorât. Nu mai știe nimeni, doar eu. O să mă omoare pe mine, când îmi termin treaba.

— Ce treabă?

— Trebuie să-i ascund trupul pe faleza mării.

— Cine l-a omorât? repetă ea. Cine?

— Taâge nu voia să omoare un fiu de rege.

— Taâge omoară așa cum respiră. Îl cunosc.

— Numai de sufletele de rege se teme.

— Cine l-a omorât? suspină ea.

— N-am voie să vorbesc, răspunse el plângând. Dar știu c-o să mă lăsați să trăiesc. Pentru că dacă mor eu, nu mai are cine să vă mai răspundă.

Arma coborî încet, iar fata se dădu la o parte.

Avea dreptate. Întrebarea care o mistuia nu s-ar fi stins decât odată cu ea.

Închise ochii.

Bărbatul o întrebă încetișor:

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră prințul cel tânăr?

Fata nu răspunse. Se gândea la diminețile de iarnă când el se ducea să înoate în cețurile lacului. Când ieșea din apă, se ridicau aburi din el.

— A părăsit acest trup, zise bătrânul.

Fata redeschise ochii. Bărbatul vorbea lângă ea. Oare auzise bine?

— Băiatul a fost izgonit. Trăiește.

— Unde?

— Departe, răspunse el. Nu prin regatele noastre. Un loc de unde nu se mai întoarce nimeni.

Fata se ridică.

— Ce spui acolo?

— Taâge l-a trimis în exil ca să nu-l ucidă.

Rosti încet:

— O vrajă de surghiun.

— Unde? Unde e?

— A părăsit acest trup.

— Răspunde-mi!

Înfipse toporul în stratul de aramă la un centimetru de fața bărbatului.

Bătrânul gemea.

— Într-o vreme... pe-un tărâm...

— Unde?

— Plecați. Dacă nu, murim amândoi. Mergeți înapoi în pădure. Taâge o să se-ntoarcă.

— Ce vreme? Ce regat?

— Înapoi nu mai vine din surghiun. A spus Taâge că de-acolo de unde este, nu poate să se întoarcă la noi nici pe uscat, nici pe mare.

Vântul se domolea. Cenușa abia dacă mai licărea. Simțea cum o cuprinde frigul. Tremura din toate încheieturile.

Ultimele vorbe ale bătrânului o lovira în plin:

— Ați fi avut nevoie de puterea zânelor ca să-ncercați să desfaceți vraja asta.

Fata privi în jos ca să-și ascundă lacrimile. Începuseră să o lase puterile. Culcată pe o parte, își ținea împreunate pe inimă mâinile neputincioase.

Așadar, pierduse totul. Și magia, și dragostea.

Se ridică încet. Se târi către trupul surghiunitului, întins la câțiva pași de ea.

Se aplecă asupra lui. Ființa aceea preaiubită se ridicase undeva? Unde s-ar fi putut afla? Prin vreo vale pierdută, prin vreun regat rupt de toate celelalte regate? Era în picioare, undeva, respira aerul nopții?

Fabuloasa poveste a lui Joshua Perle

Îl mai imploră o dată:

— Unde l-a izgonit? Unde?

Cu dosul palmei, mângâie fruntea prințului.

Vocea bărbatului răsună în spatele său:

— Acum se află în singura vreme și pe singurul tărâm unde oamenii nu cred nici în povești, nici în zâne.

Marea părea să se fi liniștit în jur. Nu se mai auzea decât freamătul spumei și, în depărtare, galopul unui cal care se apropia pe plajă.

2

Printre lacrimile mele

Pe scoarța copacului se vedea sânge. Eram atât de departe, trecuse o jumătate de secol. În jurul meu se întindea o pădure deasă. Aveam paisprezece ani, îmi țineam geanta de-a curmezișul pieptului, iar părul ud îmi intra în ochi. N-aveam ce căuta acolo.

Fugisem unde văzusem cu ochii, să scap de o durere cumplită. De trei ore cutreieram pădurile neștiind încotro mergeam.

Dacă n-aș fi atins scoarța copacului cu degetele, dacă nu mi-aș fi privit mâinile, poate că nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Aș fi înțeles unde mă aflu, nu m-aș fi rătăcit. Aș fi nimerit luminile drumului, la doar câțiva kilometri. Aș fi scăpat de întuneric.

Însă, când mi-am apropiat palmele deschise de ochi, am văzut lichidul acela roșu și cleios ca zeama de piersică de toamnă: era sânge și părea ceva mai cald decât aerul.

M-am uitat spre frunzișul uscat. Nu se întunecase încă. Lumina zilei străpungea pâlcul de castani și cădea pe mușchiul de pe jos. La cinci pași de copac, m-am aplecat și am văzut altă picătură mare de sânge.

Îmi arăta drumul.

Simțeam că undeva, printre copaci, se afla o ființă rănită care avea nevoie de mine.

— Cine-i acolo?

Vorbisem încet, cu vocea frântă, mai mult pentru mine. Mi-am mai privit încă o dată mâinile tremurânde. Plecasem fără haină, îmi luasem doar geanta, într-atât eram de trist. Bicicleta mi-o abandonasem în iarbă ca să ies de pe drum, să uit de fata aceea și să ajung în sălbăticie.

Mi-am lăsat mâinile în jos. Mă prefăceam că șovăi, dar mi-aduc aminte foarte bine că mă simțeam atras de mister înspre desișul pădurii.

Și-atunci, ca un lup, am pornit din nou la vânătoare. De fiecare dată, trebuia să mă aplec pentru ca petele roșii care-mi arătau drumul să-mi apară în fața ochilor. Apoi reporneam, dădeam crengile la o parte, striveam mărăcinii sub tălpi.

Uneori aveam senzația că tristețea mea era pe sfârșite, ca și cum amintirea fetei nu ar fi reușit să țină pasul cu mine prin jungla aceea, iar zgomotul aproape imperceptibil al răsuflării sale ar fi rămas în urmă. Mă opream să-l aștept, pentru că era prea devreme să renunț la tristețea mea. Cum o chema? Nu-mi spusese numele ei. Mi-am lăsat capul pe spate și am strigat cât am putut de tare spre cer.

Dacă cineva ar fi fost în pericol, mi-ar fi răspuns. Însă în jurul meu era liniște. Îmi trăsesem gluga pe cap și-mi țineam în continuare geanta pe umăr. Picături de ploaie alunecau de pe o creangă pe alta și cădeau în jurul meu. În viața mea nu mi se mai întâmplase să urlu într-un loc unde nu mă auzea nimeni. O plăcere bizară se amesteca laolaltă cu frica și cu lacrimile mele. Am strigat din răputeri. Se întuneca, iar eu mă îndepărtam de toate.

Deodată, între doi copaci prăbușiți, am dat de o căprioară. Mă privea nemișcată. Am crezut că am găsit animalul

rănit pe care-l urmăream, dar pielea ei era imaculată, ca în cărțile pentru copii. Partea de jos a picioarelor era aproape albă. Nici urmă de sânge. Părea chiar mai surprinsă decât mine. Dintr-un copac a căzut o mână de apă de ploaie și s-a pulverizat pe mușchiul de pe jos ca un glob de cristal. Căprioara a făcut un pas înapoi. Din trunchiul ei înfierbântat ieșeau aburi. Ar fi fost de ajuns să clilesc și s-ar fi volatilizat. Mă gândeam la fata pe care-mi dorisem să o îmbrățișez și care dispăruse cu câteva ore în urmă.

În cele din urmă, am făcut un pas înspre animal și, când acesta a dispărut, peste pădure s-a pogorât întunericul.

Sub tălpi, pământul începea să se fărâmițeze. Am vrut să mai parcurg câțiva metri. Mă țineam când de un copac, când de altul. Nu mai puteam să văd urmele de sânge care-mi arătau drumul. Nu mai simțeam nimic. Frigul stătea la pândă, aștepta să mă opresc ca să mă muște de beregată. Întunericul se străduise să mă facă să cad eu primul. Dar eram încă pe picioare.

După încă un pas, o lumină a apărut undeva în față, în depărtare: o pată de lumină care se legăna. Era o formă pătrată, așezată pe pământ, în întuneric. Un covoraș de aur lichid. Se mișca. Am închis ochii. Când i-am deschis la loc, covorul era la locul lui. Însă când m-am îndreptat înspre el, picioarele au început să mi se afunde în pământ.

Am înțeles, în sfârșit, ce se întâmpla. Chiar pe acolo trecea un râu destul de lat. Îi auzeam susurul. Iar pata de lumină cu pătrate de aur era reflecția unei ferestre luminate pe apă.

Am ridicat geanta, cu tot cu comoara pe care o conținea, și mi-am pus-o pe umăr. Am înaintat prin curent cu brațele ridicate.

Apele mă trăgeau spre stânga cu toate puterile, dar mă țineam bine. Deodată, fereastra s-a stins. Încercam să mă țin pe picioare, să-mi dau seama ce era forma aceea neagră,

alungită, aflată de cealaltă parte. Da, probabil că era o casă acolo în întuneric, pe malul apei...

Nu uitasem disperarea care mă adusese în pădure. Tristețea devenea acum aliata mea și mă însoțea prin beznă. Începusem să o domesticesc.

Apa îmi ajungea la mijloc. Deja îmi clipoceia împrejur. Știam ce periculos este să traversezi râuri necunoscute noaptea. Tălpile mi se afundau în mâl. Uneori curentul mă mai înghiontea ca să mă dărâme. Îmi țineam în continuare geanta cât de sus puteam.

Am crezut că sunt salvat. Precis trecusem de jumătatea râului, pe lățime. Atunci am simțit o furnicătură între umeri și m-a cuprins amețeala. De pe frunte mi se prelingea în ochi un lichid. Noaptea se învârtea odată cu mine. Ce se întâmpla? Mi-am încordat tot corpul ca să rămân în picioare. Simțeam cum mă părăsesc forțele, alunecându-mi de-a lungul pielii. Eram pe cale să mă înec.

Fereastra de lumină de pe apă s-a reaprins pentru o clipă. Cuprins de amețeală, mi s-a părut că văd silueta unei persoane care se uita înspre mine. Am rămas ținut locului. Deși era beznă, eram convins că mă văzuse. Mi-am amintit de sângele din pădure. Am vrut să mă întorc. Însă, la zece metri depărtare de mine, am auzit de trei ori cum sare ceva în apă. Dintr-odată, frigul mi s-a părut insuportabil. O clipă mai târziu, am văzut niște forme negre traversând înot pătratul luminos. Trei animale luptau împotriva curentului. Capetele lor alunecau la suprafața apei. Mi-am pierdut echilibrul, geanta a atins apa. Am reușit s-o prind în ultima clipă.

Umbrele negre se apropiau iute de mine, despicând apele.

Aș fi vrut să mă întorc pe celălalt mal. Corpul meu nu mă mai asculta.

În sfârșit, am putut să întorc capul: animalele nu se mai aflau în bătaia luminii. Probabil erau chiar acolo, aproape

de mine. Nu reușeam să strig. Îmi imaginam bizami, urși sau șerpi anaconda. Mai întâi am simțit că ating cu piciorul un corp: una dintre creaturi se scufundase sub mine. Cele trei animale se aruncaseră asupra prăzii lor toate în același timp. Era cât pe ce să alunec cu totul, când am fost apucat de umeri. Fălcile mi-au alunecat de-a lungul corpului fără să muște altceva decât stofa hainei. Am simțit că mă ridică și mi-am pierdut cunoștința.

Am deschis ochii pentru o clipă atunci când niște mâini de om care mi s-au părut uriașe m-au tras din apă pe un ponton. Nu reușeam să schițez nici cel mai mic gest.

Am leșinat la loc.

Mi-aduc aminte de o stare ciudată prin care treceau umbre, păsări de noapte și râsul fetei care mă făcuse să mă despart de lume.

Era un vis agitat, în care încercam să rămân la suprafață și să respir. Un vis lung, care mă învăluia cu totul.

Nu m-am trezit decât când corpul meu a detectat că se afla în vecinătatea plăcută a unui foc, în așternuturi de in, și că în aer plutea un miros de conuri de pin arse. O stare desăvârșită de bine care venea după un coșmar.

Din când în când, liniștea era întreruptă de șuierături și de sfârâituri. Mă aflu la adăpost. Afară ploua. Mă simțeam grozav sub cuverturile grele, ca de plumb. De astă dată, când am deschis ochii, am văzut foarte aproape, dincolo de curba albă a pernei, unul, doi... trei câini negri tolăniți lângă șemineu. Unde era stăpânul lor, uriașul care mă scosese din apă? Am dus mâna la frunte și am dat peste un bandaj.

— V-ați rănit într-o ramură de măracini...

Vocea venea de undeva de foarte sus, de la căpătâiul patului meu, ca și cum capul uriașului ar fi atins grinzile. Era în penumbră, nu puteam să-i disting trupul gigantic.

— Am scos spinii cu unghiile, unul câte unul, a spus bărbatul.

Oricât de cald ar fi fost în cameră, dintr-odată nu m-am mai simțit deloc în siguranță. Îmi veneau în minte niște unghii lungi ca niște seceri. Cum să fug? Auzisem eu că prizonierii regretă mereu că n-au profitat de primele minute, când ar fi putut să scape. Căutam din priviri ușa, în întuneric. Ca să ajung la ea, ar fi trebuit să trec peste câini. Unul se trezise și-și lingeau o labă.

— Probabil că pierdeți deja sânge de câteva ore. Câinii mei v-au scos din apă la timp.

În clipa aceea, un con de pin s-a aprins în vatră. Cu capul pe pernă, am văzut cum se luminează toată încăperea. Și bărbatul s-a văzut bine. Era cățărat pe o scară și aranja niște cutii maro și roșii. Nu semăna nici cu un uriaș, nici cu un căpcăun. S-a întors ușor spre mine.

Acum îmi amintesc că înfățișarea lui părea venită dintr-altă lume. Dar, pe moment, ceva mi-a distras atenția și am dat uitării, pentru multă vreme, impresia aceea. A repetat:

— Pierduserăți mult sânge.

Atunci am priceput că sângele după care mă luasem încă de la început, sângele care mă adusese acolo, lângă foc, la câini și la bărbatul acela, era de fapt propriul meu sânge. Asta descoperisem eu de fapt. De câte ori mă aplecasem, de pe fruntea mea cursese, printre lacrimile mele, și o picătură de sânge care trasa un drum.

Animalul rănit pe care-l urmărisem eram eu.

3

Refugiul

Petrecusem câteva minute cu ochii închiși, gândindu-mă la ce mi se întâmplă. Auzeam cum scârțâie scara la capul patului. Probabil își imagina că dorm. Așteptam momentul oportun. Începusem să pun la cale un plan.

Deodată, fără zgomot, m-am ridicat din pat ca un strigoi. Parcă aș fi avut arcuri la picioare.

Câinii m-au urmărit placid cum mă reped spre ușă, încerc să o deschid, nu reușesc, mai traversez o dată camera, scoțând niște strigăte de amerindian, apuc din zbor un vâtrai, în loc de armă, îl azvârl cât colo, cu degetele arse, mă răsucesc, mă cocoț pe o masă în poziție de luptă, deschid fereastra și m-arunc afară.

Cât a durat tot ciroul, cei trei câini nici nu s-au clintit, iar stăpânul lor e posibil să-și fi văzut în continuare de treabă, însă eu am reușit să-mi scrântesc glezna, am mai urlat un pic și mi-am strivit nasul în iarbă.

Bravo.

Jalnic spectacol mai oferă unele lupte.

Carevasăzică, ajunseseam să mă târăsc pe coate. După căzătură, reușisem să parcurg un metru și jumătate în

zece minute. Ploua din ce în ce mai tare. Arătam ca un țipar care-o luase la sănătoasa prin iarba udă. Simțeam că n-am s-ajung prea departe. Totuși, n-aveam nici colți înfipti în picior, nici vreun satâr de măcelar împlântat în spate. Nimănui, dar nimănui nu-i păsa de plecarea mea.

Aceeași reacție mă aștepta când m-am adăpostit de ploaie, în casă. Un calm desăvârșit. Bărbatul era la masă și nota ceva într-un registru deschis. Am reușit să șchio-pățez, de bine, de rău, până în pat. Căinii dormeau acum la grămadă, peste picioarele stăpânului lor. Acesta a tăcut câteva clipe, absorbit de munca lui. Dârdâiam de frig și mi-am tras cuvertura pe mine.

— Ce-a fost asta? O evadare?

Își ținea capul plecat deasupra registrului. Nu i se zărea niciun zâmbet. Nici urmă de ironie în voce. Mi-a fost încă și mai rușine de fuga mea.

— Cine sunteți? l-am întrebat eu.

Și-a mijit ochii, ca și cum i-aș fi pus o întrebare foarte complexă sau chiar una fără răspuns, de parcă l-aș fi întrebat dacă există Dumnezeu sau dacă universul n-avea vreo margine pe undeva, vreun balcon peste care să poți să te apleci.

Atunci m-a privit prima dată. M-a privit îndelung.

Mai mult ca sigur că mai ținea vreo patru-cinci de-alde mine agățate de tavan prin cămară și-și făcea planuri să-mi așeze țeasta drept presse-papiers pe birou la el sau să-mi folosească oscioarele de la falange ca să-și mănânce melcii la cină, dar mie nu-mi mai era deloc frică. Avea părul alb, tuns foarte scurt, o haină de tâmplar și niște mâini fine ca de brodeză. Îi dădeam cam șaizeci de ani. Învârtea un creion pe degete. Nu se grăbea, era concentrat. Iar dacă pătrundeai prin privirea lui cenușie, parcă ajungeai într-un peisaj cu malul mării în bătaia ploii.

Încercam să fac față acelei priviri. Îmi tot ziceam că nu trebuie să adorm. Nu trebuie. Nu trebuie.

Însă refrenul ăsta și toată oboseala adunată m-au trimis în brațele somnului.

Fata a profitat de visele mele ca să atace din nou. Avea paisprezece ani sau un pic mai mult ca mine. În timp ce dormeam, a venit să calce peste cioburile rămase din ce zdrobise deja. Îi simțeam tălpile goale pe mine. Mă durea, dar n-o alungam. Decât să dispară, mai bine așa.

A doua zi, în zori, ploaia încetase. Casa părea pustie. Soarele se apropia timid de pat. Am căutat din priviri geanta cu care venisem. Dispăruse. Când am pus piciorul jos, mi-am dat seama că nu sunt nici pe departe gata de plecare. Durerea era atât de puternică, încât nu puteam să fac nici doi pași.

Așezat pe saltea, am început să mă uit atent în jur. Până atunci, abia dacă deschisese ochii, fusesem cu gândul numai la fugă, căutasem doar dușmanul și ieșirea de acolo. Acum, că mă oprisem, în sfârșit, descopeream locul extraordinar în care mă aflam.

Încăperea era mare, pătrată, ușor afumată, cu două ferestre. Plafonul din stejar era susținut de doi stâlpi. Nu conținea prea multe obiecte: masa pe care o văzusem în ajun, o comodă lungă cu sertare, câteva taburete. Lângă o bucată de zid erau stivuite grămezi de bușteni, ținute în loc de cercuri mari din metal. Cu lemnele depozitate astfel, până în tavan, toamna și iarna n-aveau decât să țină secole întregi. Mai era un fotoliu crăpat, patru becuri atârinate de grinzi, o chiuvetă, o scară, niște coșuri și o bicicletă veche sprijinită de un fierăstrău circular care trona în mijloc, ca o mobilă de preț. Însă motivul pentru care încăperea era atât de ciudată se găsea în spatele meu.

Tot peretele era tapițat de o grămadă de bagaje. Sute de valize diferite, din carton, din piele, din lemn sau cu ferecături metalice, de toate formele și de toate mărimile, acoperite cu pânză sau nu, lucioase, mate, de la roșu lăcuit la galben-șofran, de la negru-abanos la bej-deschis, maronii, de culoarea tutunului, albastru-regal, erau îngrămădite pe toată lungimea încăperii.

Parcă ar fi fost sala de triaj dintr-o gară. Fumul care se înălța din șemineu acoperea peretele misterios aflat chiar în spatele meu.

— Plecați în călătorie?

I-am adresat această întrebare bărbatului care tocmai intrase pe ușă. Nu mi-a răspuns și s-a apropiat de masă ca să lase o geantă.

Era geanta mea.

— Dar tu? Tu ce căutai? m-a întrebat el, tutuindu-mă pentru prima dată.

Nu știam ce să răspund. Fugeam de tristețea mea, dar de ce? Ce consolare-mi căutam? A insistat:

— Erai singur?

— Da.

— Vârsta?

— Paisprezece.

— N-o să te caute?

— Cine?

Stătea cu spatele la o rază de soare, îl vedeam în contre-jour.

— Familie ai?

Din acest punct de vedere, nu-mi lipsea nimic, aveam colecția întreagă, tot tacâmul, dar nimeni din familie n-avea să mă caute. Toți mă credeau plecat pentru o săptămână întreagă. Neștiind ce are de gând să facă cu mine bărbatul, nu voiam să-l liniștesc prea mult.

— Dar dumneavoastră? Aveți familie?

Pe chipul său a alunecat din nou un nor negru, un hău în care răspunsurile pluteau la ani-lumină. Ușa s-a deschis, iar unul dintre câinii-lupi a intrat în încăpere.

Bărbatul a început să scoată pe masă tot ce aveau în geantă.

— Ce faceți?

Am dat să mă ridic, dar uitasem de glezna rănită și am avut senzația că mi-a golit cineva un încărcător de pușcă în piciorul drept. Am căzut la loc pe pat, strigând:

— E fragil. Nu puneți mâna!

Căuta cu grijă și înșira lucrurile unul lângă altul, formând un pătrat.

Pe masă se aflau acum un briceag, un caiet, un aparat foto, șase filme în cutiuțele lor negru cu gri, o cameră mică de filmat super-8 și un film nou pentru ea.

— Nu mi le luați...

Mai întâi, a luat aparatul în mână.

— Aveam de gând s-arunc toate astea-n mâl, a spus el.

Încă o rafală care m-a lovit drept în piept. Singurele urme ale fetei care-mi mai rămăseseră erau rulate strâns într-una dintre rolele acelea de film. Câteva fotografii care nu fuseseră încă dezvoltate – singura mea comoară.

— Nu știu de ce-ai venit cu lucrurile astea la mine.

— M-am rătăcit. Nu veneam la dumneavoastră.

— Chiar sunt ale tale?

— Da.

De fapt, aparatul foto era al tatei, camera de filmat a mamei, iar filmele noi le luasem dintr-un sertar al comodei din sufragerie. Așadar, nimic nu-mi aparținea de fapt, în afară de amintirile captate pe film. Și nici de amintirile acelea nu prea mai eram sigur că sunt ale mele.

Bărbatul stătea acum cu spatele la mine. Nu-mi putea vedea fața. Părea că se gândește.

Astăzi îmi dau seama câte fire ale destinului s-au înnodat și s-au deznodat în câteva clipe atunci, chiar deasupra noastră. Mi-e limpede cum ar fi arătat povestea lui și a mea dacă geanta s-ar fi scufundat în mâl. De ce a tras el de celălalt fir, cel mai subțire, cel mai fragil, cel care-l punea în pericol, după ce fusese hăituit atâția ani? De ce a ales drumul cel mai nesigur?

Mi-a înapoiat aparatul.

Cum de a ghicit că riscul acela uriaș, riscul încrederii, avea să-l salveze mulți ani mai târziu?

Cred că fata aceea crudă, ascunsă în rolele de film, ne-a salvat pe amândoi smulgându-mi o lacrimă. În clipa aceea, s-a întors către mine și mi-a văzut ochii roșii, pe care încercam să-i ascund.

S-au scurs câteva secunde. A adunat obiectele și a aruncat geanta pe pat, lângă mine.

— Nu te-atingi de ele cât stai în casa asta. Da?

Ușa a scârțâit, au intrat și ceilalți doi câini.

— Ai înțeles? a spus el.

— Da.